

RÅDETS AFGØRELSE**af 24. juni 2014****om ordninger til Unionens gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen**

(2014/415/EU)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 222, stk. 3, første punktum,

under henvisning til det fælles forslag fra Europa-Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Denne afgørelse vedrører Unionens gennemførelse af artikel 222 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) (»solidaritetsbestemmelsen«). Den vedrører ikke medlemsstaternes gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen i henhold til artikel 222, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. I henhold til erklæring (nr. 37) ad artikel 222 i TEUF, kan en medlemsstat vælge de mest passende midler til at opfylde sin egen solidaritetsforpligtelse over for en anden medlemsstat.
- (2) I henhold til artikel 222, stk. 1, i TEUF skal Unionen og medlemsstaterne handle i fællesskab på et solidarisk grundlag, hvis en medlemsstat udsættes for et terrorangreb eller er offer for en naturkatastrofe eller en menneskeskabt katastrofe. Der bør tilstræbes sammenhæng og komplementaritet i Unionens og medlemsstaternes aktioner til fordel for enhver medlemsstat, der påberåber sig solidaritetsbestemmelsen, og med henblik på at undgå overlapninger. Eftersom medlemsstaterne skal foretage en samordning i Rådet for at opfylde deres egne solidaritetsforpligtelser i henhold til artikel 222, stk. 2, i TEUF, er det hensigtsmæssigt at have ordninger for samordningen i Rådet med hensyn til Unionens gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen.
- (3) Ordninger for samordning i Rådet bør bygge på EU's integrerede ordninger for politisk kriserespons (IPCR), der blev godkendt af Rådet den 25. juni 2013, hvorefter IPCR også skal støtte ordninger til gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen. Det er hensigtsmæssigt, at Rådet tilpasser IPCR-ordningerne, navnlig i tilfælde af en revision.
- (4) Unionens gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen bør så vidt muligt benytte sig af eksisterende instrumenter, bør øge effektiviteten ved at forbedre koordinering og undgå overlapninger, bør fungere uden yderligere tilførsel af ressourcer, bør give medlemsstaterne en simpel og entydig kontakthoved på EU-plan og bør respektere de kompetencer, som hver EU-institution og -tjenestegren er tillagt.
- (5) Solidaritetsbestemmelsen opfordrer Unionen til at mobilisere alle de instrumenter, det har til rådighed. Relevante instrumenter omfatter strategien for den indre sikkerhed for Den Europæiske Union, Den Europæiske Unions civilbeskyttelsesmekanisme oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1313/2013/EU ⁽¹⁾ (»EU-mekanismen«), Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1082/2013/EU ⁽²⁾ og de strukturer, der er udviklet inden for rammerne af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (FSFP).
- (6) Anvendelsesområdet for ordningerne for Unionens gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen bør være klart defineret.
- (7) For så vidt angår bekæmpelsen af terrorisme er den strategiske ramme for Unionens indsats Den Europæiske Unions terrorbekæmpelsesstrategi. Forskellige instrumenter er oprettet, herunder instrumenter, der styrker beskyttelsen af kritiske infrastrukturer inden for energi- og transportsektoren ⁽³⁾. Der er desuden foretaget aktioner i lyset af Kommissionens meddelelse med titlen: »EU's terrorbekæmpelsespolitik: vigtigste resultater og fremtidige

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1313/2013/EU af 17. december 2013 om en EU-civilbeskyttelsesmekanisme (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 924).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1082/2013/EU af 22. oktober 2013 om alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler og om ophævelse af beslutning nr. 2119/98/EF (EUT L 293 af 5.11.2013, s. 1).

⁽³⁾ Som identificeret i Rådets direktiv 2008/114/EF af 8. december 2008 om indkredsning og udpegning af europæisk kritisk infrastruktur og vurdering af behovet for at beskytte den bedre (EUT L 345 af 23.12.2008, s. 75).

udfordringer», f.eks. aktioner, der fremmer samarbejdet mellem retshåndhævende myndigheder, styrker forebyggelsen af radikaliserings, navnlig gennem oprettelsen af netværket til bevidstgørelse omkring radikaliserings, og begrænser terroristernes adgang til økonomiske midler samt sprængstoffer⁽¹⁾ og kemisk, biologisk, radiologisk og nukleært materiale samt aktioner, der forbedrer sikkerheden for eksplosivstoffer.

- (8) En påberåbelsesmekanisme og en udfasningsmekanisme for ordningerne i henhold til denne afgørelse bør defineres på EU-plan, baseret på en anmodning på højt politisk plan fra den berørte medlemsstat og understøttet af et enkelt kontaktpunkt på EU-plan.
- (9) Responsordninger på EU-plan bør forbedre effektiviteten gennem en styrket koordinering, der bygger på eksisterende instrumenter.
- (10) EU-mekanismen har til formål at styrke samarbejdet mellem medlemsstaterne og Unionen og at lette koordineringen på civilbeskyttelsesområdet. Afgørelse nr. 1313/2013/EU oprettede et katastrofeberedskabskoordineringscenter (»ERCC«), som skal sikre operationel kapacitet 24/7 og betjene medlemsstaterne og Kommissionen med henblik på at opfylde målene for EU-mekanismen.
- (11) Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) råder over strukturer med efterretningsmæssig og militær ekspertise samt et netværk af delegationer, der også kan bidrage til respons på trusler eller katastrofer på medlemsstaternes område eller på kriser, der har en ydre dimension. Afhængigt af krisen, bør andre strukturer og EU-agenturer inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), herunder FSFP, i givet fald tilvejebringe bidrag i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i EU-retten.
- (12) I de tilfælde, hvor det er nødvendigt og muligt på grund af situationens hastende karakter, bør responsordninger på EU-plan suppleres med vedtagelsen af retsakter eller ændringer af eksisterende retsakter i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten.
- (13) Denne afgørelse har ingen indvirkning på forsvarsområdet. Hvis en krise kræver aktion inden for FUSP eller FSFP, bør Rådet vedtage en afgørelse i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten.
- (14) Denne afgørelse berører ikke artikel 42, stk. 7, i traktaten om Den Europæiske Union.
- (15) Kommissionens meddelelse med titlen: »Strategien for EU's indre sikkerhed i praksis — Fem skridt hen imod et mere sikkert EU« fastlægger et mål om at øge Unionens modstandsdygtighed over for kriser og katastrofer gennem en række aktioner, herunder ved fuld brug af solidaritetsbestemmelsen. Som Rådet mindede om i sine konklusioner af den 24. og 25. februar 2011, er det af afgørende betydning at øge Europas modstandskraft over for kriser og katastrofer for yderligere at styrke frihed, sikkerhed og retfærdighed i Unionen.
- (16) Det Europæiske Råd skal regelmæssigt vurdere de trusler, som Unionen står over for, således at Unionen og dens medlemsstater kan foretage effektive aktioner. På anmodning af Det Europæiske Råd bør der udarbejdes rapporter om konkrete trusler.
- (17) I henhold til artikel 346, stk. 1, litra a), i TEUF er ingen medlemsstat forpligtet til at meddele oplysninger, hvis udbredelse efter dens opfattelse ville stride mod dens væsentlige sikkerhedsinteresser.
- (18) Den 22. november 2012 vedtog Europa-Parlamentet beslutning 2012/2223 med titlen: »EU's bestemmelser om gensidigt forsvar og solidaritet: politiske og operationelle dimensioner«.
- (19) Denne afgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og den bør anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (20) Målet for denne afgørelse, nemlig Unionens gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af aktionens omfang og virkning bedre gennemføres på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går afgørelsen ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 98/2013 af 15. januar 2013 om markedsføring og brug af udgangsstoffer til eksplosivstoffer (EUT L 39 af 9.2.2013, s. 1).

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Generelt mål og emne

1. Denne afgørelse fastlægger regler og procedurer for Unionens gennemførelse af artikel 222 i TEUF (»solidaritetsbestemmelsen«).
2. For at sikre sammenhæng og komplementaritet i Unionens og medlemsstaternes aktioner koordinerer Rådet på politisk plan responsen på påberåbelsen af solidaritetsbestemmelsen under anvendelse af IPCR-ordningerne. Generalsekretariatet for Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten yder operationel støtte til IPCR-ordningerne.
3. Ordninger på EU-plan baseres på eksisterende mekanismer i Rådet, Kommissionen, EU-Udenrigstjenesten og EU's agenturer til at levere oplysninger og yde bistand. Når det er relevant, bidrager Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik (HR) og EU-Udenrigstjenesten ved at tage initiativer og levere relevante oplysninger og yde bistand inden for HR's kompetenceområde.
4. Relevante EU-instrumenter og IPCR-ordningerne skal følge deres egne procedurer og kan være aktive inden påberåbelsen og efter udfasningen af responsen i medfør af denne afgørelse.
5. Ordningerne i henhold til denne afgørelse forbedrer effektiviteten gennem øget koordinering mellem Unionens og medlemsstaternes respons.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. I tilfælde af et terrorangreb eller en naturkatastrofe eller en menneskeskabt katastrofe, uanset om de opstår inden for eller uden for medlemsstaternes område, finder denne afgørelse anvendelse:
 - a) inden for medlemsstaternes område, hvor traktaterne finder anvendelse, dvs. landområder, indre farvande, ydre territorialfarvande og luftrummet
 - b) når infrastrukturer (såsom offshore olie- og gasinstallationer), der er beliggende i en medlemsstats ydre territorialfarvande eller eksklusive økonomiske zone eller på en medlemsstats kontinentalsokkel, berøres.

Når Unionen anvender ordningerne under denne afgørelse, og navnlig når den tager alle de instrumenter i brug, der står til dens rådighed, er den bundet af folkeretten og bør ikke gribe ind i tredjelandes rettigheder.

2. Denne afgørelse har ingen indvirkning på forsvarsområdet.

Artikel 3

Definitioner

I denne afgørelse forstås ved:

- a) »katastrofe«: enhver situation, der har eller kan have alvorlige konsekvenser for mennesker, miljøet eller ejendom, herunder kulturarv
- b) »terrorangreb«: en terrorhandling, som defineret Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA ⁽¹⁾
- c) »krise«: en katastrofe eller et terrorangreb med så vidtrækkende konsekvenser eller politisk betydning, og at det kræver en rettidig politisk koordinering og respons på politisk plan i Unionen
- d) »respons«: enhver aktion, der træffes i tilfælde af en katastrofe eller et terrorangreb for at imødegå de umiddelbare skadelige konsekvenser.

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme (EFT L 164 af 22.6.2002, s. 3).

*Artikel 4***Påberåbelse af solidaritetsbestemmelsen**

1. I tilfælde af en katastrofe eller et terrorangreb, kan den berørte medlemsstat påberåbe sig solidaritetsbestemmelsen, hvis den efter at have udnyttet alle muligheder i eksisterende ressourcer og værktøjer, der findes på nationalt plan og EU-plan, finder, at krisen klart overstiger den responskapacitet, den har til rådighed.
2. De politiske myndigheder i den berørte medlemsstat fremsender deres påberåbelse til formandskabet for Rådet. Påberåbelsen fremsendes også til formanden for Europa-Kommissionen gennem ERCC.

*Artikel 5***Responsordninger på EU-plan**

1. Når solidaritetsbestemmelsen er blevet påberåbt, sikrer Rådet den politiske og strategiske styring af Unionens respons på påberåbelsen af solidaritetsbestemmelsen under fuld hensyntagen til Kommissionens og HR's beføjelser. Med henblik herpå aktiverer Rådets formandskab straks IPCR-ordningerne, hvis de ikke allerede er i brug, og dermed informere alle medlemsstater om påberåbelsen af solidaritetsbestemmelsen.
2. Samtidig og i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, skal Kommissionen og HR:
 - a) identificere alle relevante EU-instrumenter, der bedst kan bidrage til responsen på krisen, herunder sektorspecifikke, operationelle, politiske eller finansielle instrumenter og strukturer, og træffe alle nødvendige foranstaltninger, der er fastsat i disse instrumenter
 - b) identificere de militære kapaciteter, som bedst kan bidrage til responsen på krisen med støtte fra EU's Militærstab
 - c) identificere og foreslå anvendelse af de instrumenter og ressourcer, der falder ind under EU-agenturernes ansvarsområde, og som bedst kan bidrage til responsen på krisen
 - d) rådgive Rådet om, hvorvidt de eksisterende instrumenter er tilstrækkelige midler til at hjælpe de berørte medlemsstater efter påberåbelsen af solidaritetsbestemmelsen
 - e) udarbejde regelmæssige samlede integrerede rapporter om situationsbevidsthed og analyse, som skal informere og støtte koordinering og beslutningstagning på politisk plan i Rådet i overensstemmelse med artikel 6 i denne afgørelse.
3. Når det er relevant, og i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, forelægger Kommissionen og HR forslag for Rådet, navnlig vedrørende:
 - a) afgørelser om ekstraordinære foranstaltninger, som ikke findes i eksisterende instrumenter
 - b) anmodninger om militær kapacitet, som går videre end de eksisterende ordninger for civilbeskyttelse, eller
 - c) foranstaltninger til støtte for en hurtig respons fra medlemsstaterne.
4. Ved anvendelse af IPCR-ordningerne sikrer formandskabet for Rådet, at der er sammenhæng mellem håndteringen i Rådet og den overordnede respons på politisk plan i Unionen, herunder for så vidt angår udvikling og ajourføring af forslag til aktioner, samtidig med at Kommissionens og HR's initiativret respekteres inden for deres kompetenceområder. I den forbindelse modtager formandskabet støtte og rådgivning fra Generalsekretariatet for Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten samt, i tilfælde af et terrorangreb, fra EU-antiterrorkoordinatoren. Afhængig af krisen tilvejebringer strukturer og EU-agenturer inden for FUSP/FSFP i givet fald bidrag i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i EU-retten.
5. Formandskabet for Rådet underretter formanden for Det Europæiske Råd og formanden for Europa-Parlamentet om påberåbelsen af solidaritetsbestemmelsen og om den vigtigste udvikling.
6. Ved påberåbelse af solidaritetsbestemmelsen fungerer ERCC som det centrale kontaktpunkt 24/7 på EU-plan for medlemsstaternes kompetente myndigheder og andre interessenter, jf. dog de eksisterende ansvarsområder i Kommissionen og for HR og de eksisterende informationsnet. ERCC vil lette udarbejdelsen af integrerede rapporter om situationsbevidsthed og analyse (ISAA) i samarbejde med EU's situationsrum og andre EU-krisecentre i overensstemmelse med denne afgørelses artikel 6.

*Artikel 6***Integrerede rapporter om situationsbevidsthed og analyse**

ISAA-rapporter tilpasses behovene på Unionens politiske plan som fastsat af Rådets formandskab og giver et strategisk overblik over situationen i Rådet i overensstemmelse med IPCR-ordningerne. Disse rapporter samler validerede bidrag, som medlemsstaterne, Kommissionen, EU-Udenrigstjenesten og de relevante EU-agenturer samt relevante internationale organisationer frivilligt stiller til rådighed. I tilfælde af en påberåbelse i forbindelse med terrorangreb håndteres efterretningsvurderinger og briefing separat gennem eksisterende kanaler.

*Artikel 7***Udfasning**

Udfasningen af responsen i medfør af denne afgørelse skal følge den samme procedure som fastsat i artikel 4, stk. 2. Den medlemsstat, der har påberåbt sig solidaritetsbestemmelsen, giver besked, så snart den vurderer, at der ikke længere er behov for at opretholde påberåbelsen.

*Artikel 8***Trusselsvurdering på EU-plan**

1. For regelmæssigt at vurdere truslerne mod Unionen kan Det Europæiske Råd anmode Kommissionen, HR og i givet fald EU-agenturer om at udarbejde rapporter om konkrete trusler.
2. Medmindre andet fastsættes af Det Europæiske Råd, baseres de pågældende rapporter alene på de tilgængelige vurderinger af trusler, som relevante EU-institutioner, -organer og -agenturer har udarbejdet under de eksisterende ordninger, og på de oplysninger, som medlemsstaterne frivilligt har stillet til rådighed, og overlapninger skal undgås. EU-antiterrorkoordinatoren inddrages i udarbejdelsen af disse rapporter, hvis det er relevant. I overensstemmelse med artikel 346, stk. 1, litra a), i TEUF er ingen medlemsstat forpligtet til at meddele oplysninger, hvis udbredelse efter dens opfattelse ville stride mod dens væsentlige sikkerhedsinteresser.

*Artikel 9***Revision**

1. Ordningerne i denne afgørelse tages op til revision med jævne mellemrum i overensstemmelse med identificerede behov og under alle omstændigheder senest 12 måneder, efter at påberåbelsen heraf er ophørt for at sikre, at de relevante erfaringer identificeres og behandles. Denne revision foretages i Rådet på grundlag af en fælles rapport udarbejdet af Kommissionen og HR.
2. Denne afgørelse kan revideres, hvis det er relevant. I så fald og i overensstemmelse med artikel 222, stk. 3, i TEUF bistår Rådet af Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité og Den Stående Komité for det Operationelle Samarbejde om den Indre Sikkerhed.
3. Hvis det er relevant, kan Rådet tilpasse IPCR-ordningerne, navnlig for at imødekomme behov, som Rådet har identificeret i forbindelse med en revision eller efter en revision af denne afgørelse.

*Artikel 10***Finansielle virkninger**

De finansielle midler, der er nødvendige for gennemførelsen af denne afgørelse, mobiliseres inden for rammerne af de vedtagne årlige udgiftsgrænser og i overensstemmelse med de eksisterende EU-instrumenters anvendelsesområde og overholder de årlige lofter i den flerårige finansielle ramme.

*Artikel 11***Ikrafttræden**

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Luxembourg, den 24. juni 2014.

På Rådets vegne
E. VENIZELOS
Formand
